

Svajonių
ROMANAI

Jausmų egzotika

SANDRA MARTON

Tikrasis Rio

9,79 Lt / 2012 rugšėjis-spa.lt

Nuotakos
Orsini

Knygute.lt

Sandra Marton

TIKRASIS RIO

Paskutinis dilogijos
"Nuotakos Orsini"
romanas

Versta iš Sandra Marton,
The Real Rio D'Aquila, 2011
© Sandra Marton, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Fotolia.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-533-0

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Rio Dakila garsėjo dėl daugelio dalykų.

Jis buvo nepaprastai turtingas, žmonės jo net bijojo, be to, jis buvo toks gražus, koks tik vyras gali būti.

Nors Rio buvo nusispjauti, kaip jis atrodo.

Svarbiausia – kas jis yra, tiksliau, kuo tapo.

Jis gimė skurde, bet ne Brazilijoje, kaip gali atrodyti iš vardo, o pačiose žiauriausiose Neapolio gatvėse, Italijoje.

Būdamas septyniolikos Rio slėpėsi aprūdijusiame kroviniame laive iš Brazilijos. Įgula jį praminė Rio, nes būtent ten plaukė laivas; Akila¹ pridėjo, nes į jų erzinimus jis atšaudavo nuožmiai it erelis.

Šis vardas jam tiko kur kas labiau nei Matėjas Rosis – taip jį praminė seserys vienuolyne, kur jis užaugo. Rosis buvo viena populiariausių itališkų pavardžių. Matėjas, sakė jos su švelniu pamaldumu, reiškia *Dievo dovana*.

Jis visada žinojo toks nesąs, todėl pasivadino Rio Dakila.

¹ *Aquila* (it.) – erelis.

Dabar jam trisdešimt dveji, iš berniuko, kuriuo kadaise buvo, liko tik tolimas prisiminimas.

Rio gyveno pasaulyje, kuriame pinigai ir valdžia atverdavo visas duris, nors jie ir nebuvo perduoti tėvo.

Tėvas ir motina nesuteikė jam nieko, išskyrus juodus kaip naktis plaukus, tamsiai mėlynas akis, gražų, nors ir atšiaurų veidą ir liekną raumeningą šešių pėdų trijų colių ūgio kūną.

Visa kita, kas jam priklausė, – namai, automobiliai, lėktuvai, milžiniška *Erelio įmonės* korporacija – jis įsigijo pats.

Tai nebuvo taip jau blogai. Pradėjus gyvenimą nuo nulio ir viską pasiekus savo jėgomis apėmė tik dar saldėsnis jausmas. Jei ir buvo koks trūkumas, tai kad tokia sėkmė pritraukia dėmesį.

Iš pradžių jis tuo mėgavosi. Paimdamas *Times* ir finansų skyriuje išvydęs savo vardą arba nuotrauką jausdavo, kad jam sekasi.

Tačiau neišvengiamai nuo dėmesio jis ne tik pavargo, bet ir suvokė, kad jis beprasmis.

Tiesa ta, kad vyras, esantis *Forbes* dešimtuke, žiniasklaidos dėmesio sulaukdavo vien egzistuojamas. O jei jis dar ir viengungis, neiš-

vengiamai tituluojamas svajonių jaunikiu, mat dar nespėjo būti pričiuptas vardo, statuso ir pinigų siekiančios medžiotojos.

Taip vyras netenka privatumo.

Rio privatumą brangino tiek pat, kiek nemėgo būti paskalų objektu.

Jam nelabai rūpėjo, ką apie jį kalba žmonės, ar kaip jį vadino. Jis toks, koks yra, o svarbiausia – laikėsi savo nuostatų.

Rio buvo sąžiningas, ryžtingas, susitelkęs, racionalus ir svarbiausia – mokėjo tramdyti jausmus.

Tačiau karštą rugpjūčio popietę cikadoms čirpiant jam už nugaros ir bangoms plakantis į krantą, pripažino, kad tramdytis sekasi sunkiai.

Atvirai tariant – jis buvo piktas kaip širšė.

Kai būnant Manhatane verslo reikalai privedavo iki įsiūčio, jis patraukdavo į sporto salės ringą ir galynėdavosi su priešininku, bet, deja, šiuo metu jis ne Niujorke.

Jis buvo Sautamptone, išskirtiniame Long Ailendo pietiniame krante. Čia ieškojo vis rečiau randamo privatumo ir, velniai rautų, neleis kažkokiam kvailiui Iziui Orsiniui sugadinti dienos.

Pastarąją valandą Rio įsiūtį liejo su kastuvu rankose.

Jei dabar išvystų verslo partneriai, būtų pri-blokšti. Rio Dakila su džinsais, marškinėliais ir darbiniais batais? Rio Dakila, stovintis griovyje ir kasantis žemę?

Neįmanoma.

Rio anksčiau jau teko kasti griovius, žinoma, tik to niekas nežinojo. Po velniais, šiandien jis tikrai nesitikėjo kasti griovių, bet tai pasirodė kur kas geriau nei stoviniuoti ir vis labiau irzti.

Ypač kai vos prieš porą valandų diena dar buvo puiki.

Pilotuodamas nuosavą lėktuvą Rio anksti at-skrido į mažą oro uostą Ist Hamptone, kur pa-siėmė namo prižiūrėtojo paliktą juodą *Chevy Silverado*. Paskui nuvažiavo į Sautamptoną.

Ankstyvą penktadienio rytą miestelis atrodė gražus, vaizdingas ir tylus. Rio pastatė auto-mobilį, nuėjo į nedidukę kavinę nusprendęs papusryčiauti su darbuotoju, kuris įrenginėjo prabangų baseiną prie neseniai pastatyto na-mo. Baseinas nusidrieks virš kopų nuo antro aukšto terasos – juodu aptarė, kokio jis bus dydžio ir koks vaizdas atsivers. Šnekėtis buvo nepaprastai malonu, ypač kai restorane gali-

ma nesijausti dėmesio centru.

Būtent dėl to namą savaitgaliams jis nusprendė pasistatyti čia, šešiuose neįtikėtinai brangios žemės akruose su vaizdu į vandenyną.

Dažniausiai – be abejo, taisyklės visada turi išimtis – rytų Long Ailendo kaimeliuose įžymybės niekam nerūpėjo. O Rio, Dieve padėk, anot išprotėjusios žiniasklaidos, buvo tikra įžymybė.

Čia jis galėjo būti savimi. Ramiai pavalgyti. Pasivaikščioti. Tarsi nerašytas kodeksas – pasistatyk namą čia ir tapk nematomu.

Žmogui, kuriam kartais reikėjo keliauti lydimam asmens sargybinių arba eiti gatve šalia limuzino, į kurį prireikus galėtų greitai įsmukti ir būti išvežtas, tai buvo stebuklas.

Taigi Rio skaniai suvalgė kiaušinienę su šonine, kurį laiką pasivaikščiojo gatvėmis ir užsuko į statybinių prekių parduotuvę, lyg jam iš tiesų reikėtų plaktukų ir pjūklų.

Tiesą sakant, buvo metas, kai tokius įrankius turėjo ir jais užsidirbdavo kasdienei duonai. Stovinėdamas ilgesingai pasvarstė, kad galbūt galėtų naujajame name įtaisyti lentynas, jei rastų tinkamą vietą. Rio nebuvo toks kvailas ir

netikėjo, kad fizinis darbas suteikia moralinį statusą, bet paprastas gyvenimas jam taip pat atrodė kažkuo patrauklus.

Įpusėjęs rytui Rio susitiko su apsaugos specialistu, kuris name ir aplink jį įdiegė itin išmanią sistemą. Juodu sėdėjo prie staliuko akmeninėje ledų krautuvėlės terasoje, nuo saulės slėpdamiesi po dideliu mėlynu skėčiu.

Rio mėgino prisiminti, kada pastarąjį kartą valgė braškinį ledų desertą.

Jis jautėsi... Tingus. Patenkintas. Netgi teko prisiversti dėmesingai dalyvauti pokalbyje.

Sugedo vartų apsaugos sistema. Vidinis ryšio įrenginys veikė negerai. Prižiūrėtojas sakė, kad per jį girdimi balsai neatpažįstamai traškėjo, o vartų užraktas ne visada suveikdavo.

Vieta buvo maloni, ant vartų kabėjo lentelė su užrašu *Erelio lizdas*, bet Rio nebuvo kvailys. Tokiam kaip jis reikėjo saugumo.

- Nesijaudinkite, - patikino jį apsaugos specialistas. - Pirmadienį iš pat ryto užsukiu ir viską sutvarkysiu.

Vidurdienį Rio nuvažiavo į namą. Ilgas kelias dar buvo nebaigtas, automobilis šokinėjo ant akmenukų ir gilių provėžų, bet niekas negalėjo aptemdyti malonumo, kurį jam teikė ši

vieta.

Namas buvo būtent toks, kokio norėjo. Šviešaus medžio. Daug stiklo. Tai bus priebėga nuo negailestingo pasaulio, kuriame gyvena.

Jo laukė pasamdytas rangovas. Jie turėjo aptarti kelis nereikšmingus dalykus, o paskui drauge pasikalbėti su trimis kandidatais į terasos ir dviejų balkonų apželdinimo darbo vietą.

Ne. Ne su trimis. Su keturiais. Po paraliais, kodėl jis vis pamiršta? Rio tvirtai žinojo, ko norėjo. Žmogus, kurį pasamdys, turės suprasti, kad jis aktyviai dalyvaus įgyvendinant planą, kaip ir aktyviai dalyvavo statant namą.

Prižiūrėtojas taip pat buvo name, bet jau ruošėsi išvažiuoti. Jis pareiškė Rio leidęs sau šio to įdėti į šaldiklį ir šaldytuvą.

- Šio to pusryčiams. Žinote, kiaušinių, šoninės, duonos. Taip pat kepsnių, vietinių kukurūzų, pomidorų ir porą butelių vyno. Jei kartais nuspręstumėte likti nakvoti.

Rio jam padėjo, nors neketino nakvoti. Jis atšaukė kelis susitikimus tam, kad galėtų čia atvykti, bet paaiškėjo, jog tai vienintelė proga visiems trimis kandidatams tą pačią dieną ateiti į pokalbį.

Keturiems. Keturiems kandidatams. Kodėl

nesugeba to įsiminti?

Tikriausiai todėl, kad nenorėjo kalbėtis su ketvirtuoju. Painioti draugystę su verslo reikalais – prasta mintis, bet kai vienas bičiulių paprašo bent jau pasikalbėti su jo pusbroliu ar dėde – kad ir kas, po velnių, Dantei Orsiniui yra tas Izis Orsinis, – teks pakeisti taisykles.

Po kelių minučių Rio iš Silverado salono pasiėmė iškylų krepšį. Jis paprašė namų prižiūrėtojos Manhatane suruošti jam pietus. Pasirodo, ji išties pasistengė ir viską suruošė labai elegantiškai. Plonai pjaustyta šalta kepta jautiena ant prancūziško batono, gabalas ilgai brandinto Vermonto čederio, butelis atvėsinto *prosecco*, šviežios braškės ir mažulyčiai sviestiniai pyragėliai.

Ir, žinoma, lininės servetėlės, taurės ir porcelianiniai puodeliai.

Rio ir rangovas vienas kitam nusišypsojo. Abu mūvėdami džinsais sėdėjo nebaigtoje terasoje ant apverstų kibirų, o valgį buvo pasidėję ant lenta uždengto ožio malkoms pjaustyti.

Galbūt šaltas alus ir pora ruginės duonos riekių su kumpiu ir sūriu būtų tikę labiau, bet pietūs buvo gardūs, ir jie suvalgė viską iki paskutinio kąsnio.

Netrukus atvyko apželdintojai. Jie pasirodė tiksliai sutartu laiku, o Rio įleido juos pro, rodos, puikiai veikiančius vartus. Tai buvo vietiniai vyrai, kvalifikuoti, dalykiški, trokštantys gauti nemažą užsakymą.

Visi atėjo su žvilgančiais aplankais, prikimštais kompiuteriu kurtų projektų, planų pasiūlymų, eskizų, ankstesnių projektų nuotraukų ir detalių apskaičiavimų.

Kiekvienas atidžiai klausėsi, kol Rio aiškino tai, ką jie jau ir taip žinojo. Jis norėjo, kad terasa būtų apsodinta kuo paprasčiau. Balkonai taip pat. Žolynais. Krūmais. Galbūt gėlėmis. Arba žydingais krūmais. Rio nevengė pripažinti, kad jo žinios apie sodininkystę tilptų į arbatinį šaukštelį ir dar liktų vietos, bet jis aiškiai pasakė žinąs, ko nori.

- Noriu, - pasakė jis, - kad terasa tarsi išsiliėtų iš laukų, esančių už namo. Suprantate?

Vyrai užtikrintai linkėjo; mikliai bloknoutuose nupaišė apytikslius eskizus ir nors nė vienas tiksliai neatitiko Rio minties, jis suprato galįs rinktis bet kurį iš trijų vaikinų ir likti patenkintas.

Iš trijų puikių apželdintojų.

Bet, tiesa, dar buvo ketvirtas.

Rangovas sakė suprantąs. Draugo draugas. Jis žinojo, kaip būna. Draugo draugas vėlavo, bet abu vyrai įsitaisė ir laukė.

Laukė.

Po kurio laiko Rio susiraukė.

– Tas vaikinąs neturėtų vėluoti, – pasakė jis.

Rangovas pritarė.

– Gal padangą nuleido. Ar panašiai.

– Ar panašiai, – tarstelėjo Rio.

Praėjo dar dešimt minučių. Po velnių, jei tik būtų nėjęs į tą vakarėlį, dabar nereikėtų laukti pokalbio su dar vienu apželdintoju.

Vakarėlis buvo prieš kelias savaites. Dantė Orsinis su žmona Gabriela pasikvietė kelis draugus į labdaros renginį savo buto viršutiniame aukšte. Rio lydėjo moteris, su kuria susitikinėjo kelis mėnesius.

Ji nuėjo į tualetą.

Pavadino ją *mergaičių kambarėliu*. Dantė užvertė akis, įbruko Rio į ranką gėrimą ir išsivedė į terasą, kur buvo tyliau ir mažiau žmonių.

– Mergaičių kambarėlis, m?

Rio išsišiepė.

– Visi geri dalykai baigiasi, – ištarė jis. Dantė taip pat nusišypsojo, nes vis dar prisiminė

viengungio dienas.

Draugai sudaužė taurėmis ir išgėrė burbono. Paskui Dantė atsikrenkštė.

- Tai girdėjom, kad Hamptone stataisi namą.

Rio linktelėjo. Kalbos pasklido. Ne naujiena. Niujorkas - didelis miestas, bet tokie kaip jis ir Dantė sukiojosi gana siaurame sluoksnyje.

- Sautamptone, - pasakė jis. - Praeitose vasaros savaitgalį aplankiau ten draugą. Luką Vierą. Pažįsti? Šiaip ar taip, Viera turi namą paplūdimyje. Labai atokioje ir tylioje vietoje. Tai gi man labai patiko tai, ką išvydau, o dabar...

- O dabar, - šypsodamasi ištarė Gabriela Orsini ir prisijungė prie jų įsikibdama vyrui į parrankę, - tau reikia apželdintojo. - Ji išsišiepė plačiau. - Reikia, ar ne?

Rio gūžtelėjo pečiais.

- Na, žinoma, bet...

- Mes kaip tyčia pažįstame labai gerą.

Rio nuostabai Dantė išraudo.

- Izi, - ištarė Gabriela. Ji linktelėjo į vešlius augalus terasos pakraščiuose. - Tai Izi darbas. Įspūdinga, tiesa?

Rio nužvelgė augalus. Neįspūdinga, bet gražu....